

Sygn. akt III AUa 141/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 lipca 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Jolanta Frańczak (spr.)
Sędziowie:	SSA Monika Kowalska SSA Agata Pyjas - Luty
Protokolant:	st. sekr. sądowy Ewa Dubis

po rozpoznaniu w dniu 10 lipca 2013 r. w Krakowie

sprawy z wniosku **B. L.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w K.**

o dodatek pielęgnacyjny

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w K.

od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie Wydziału VII Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 28 listopada 2012 r. sygn. akt VII U 987/12

z m i e n i a zaskarżony wyrok w ten sposób, że przyznaje B. L. dodatek pielęgnacyjny od dnia 1 kwietnia 2012 r.

Sygn. akt III AUa 141/13

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy – Wydział VII Ubezpieczeń Społecznych w K. wyrokiem z dnia 28 listopada 2012 r. zmienił decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w K. z dnia 19 kwietnia 2012 r. w ten sposób, że przyznał wnioskodawczyni B. L. dodatek pielęgnacyjny z tytułu całkowitej niezdolności do pracy i samodzielnej egzystencji od dnia 1 marca 2012 r. do dnia 31 grudnia 2014 r.

Sąd Okręgowy ustalił, że wnioskodawczyni B. L., ur. w dniu (...), legitymująca się wykształceniem ogólnokształcącym, od dnia 1 listopada 2002 r. pobiera emeryturę przyznaną decyzją Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w K. z dnia 8 listopada 2002 r. W okresie od 10 stycznia 2011 r. do 31 marca 2012 r. wnioskodawczyni pobierała dodatek pielęgnacyjny. Zaskarżoną decyzją organ rentowy odmówił wnioskodawczyni dalszego prawa do dodatku pielęgnacyjnego, ponieważ zarówno lekarz orzecznik, jak i komisja lekarska ZUS nie stwierdzili niezdolności

wnioskodawczyni do samodzielnej egzystencji. Biegły lekarz sądowy z zakresu okulistyki w opinii z dnia 19 września 2012 r. rozpoznał u wnioskodawczyni znaczne obniżenie ostrości wzorku, stan po otworze w plamkach po operacji witrektomii, hellingu plamki z podaniem gazu, zaćmy jądrowe w obu oczach i starczowzruczność, których stopień nasilenia powoduje całkowitą niezdolność do pracy i samodzielnej egzystencji od dnia 1 marca 2012 r. do dnia 31 grudnia 2014 r.

W tak ustalonym stanie faktycznym sprawy Sąd Okręgowy uznał, że odwołanie jest uzasadnione. Sąd Okręgowy w pierwszej kolejności wskazał, że w myśl art. 75 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz.U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) dodatek pielęgnacyjny przysługuje osobie uprawnionej do emerytury lub renty, jeżeli osoba ta została uznana za całkowicie niezdolną do pracy oraz do samodzielnej egzystencji albo ukończyła 75 lat życia. Zgodnie z art. 13 ust. 5 tej ustawy w przypadku stwierdzenia naruszenia sprawności organizmu w stopniu powodującym konieczność stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innej osoby w zaspokajaniu podstawowych potrzeb życiowych orzeka się niezdolność do samodzielnej egzystencji. Natomiast niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu (art. 12 ust. 1), przy czym całkowicie niezdolną do pracy jest osoba która utraciła zdolność wykonywania jakiegokolwiek pracy (art. 12 ust. 2), a częściowo osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnie z poziomem posiadanych kwalifikacji (art. 12 ust. 3). Sąd Okręgowy podniósł, że z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, iż wnioskodawczyni B. L. jest całkowicie niezdolna do pracy i niezdolna do samodzielnej egzystencji w okresie od 1 marca 2012 r. do 31 grudnia 2014 r., a zatem spełnia przesłanki do uzyskania dalszego prawa do dodatku pielęgnacyjnego. Z powyższych względów Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał wnioskodawczyni B. L. dodatek pielęgnacyjny z tytułu całkowitej niezdolności do pracy i samodzielnej egzystencji od dnia 1 marca 2012 r. do dnia 31 grudnia 2014 r.

Apelację od wyroku wywiódł Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. zaskarżając wyrok w części dotyczącej daty przyznania wnioskodawczyni B. L. dodatku pielęgnacyjnego. W oparciu o tak sformułowany zarzut organ rentowy domagał się zmiany zaskarżonego wyroku i przyznania wnioskodawczyni prawa do dodatku pielęgnacyjnego od dnia 1 kwietnia 2012 r., to jest od miesiąca, w którym nastąpiło wstrzymanie wypłaty dodatku pielęgnacyjnego przez organ rentowy. W uzasadnieniu wywodów apelacji organ rentowy podniósł, że nie kwestionuje opinii biegłego sądowego z zakresu okulistyki na podstawie, której Sąd pierwszej instancji ustalił, iż wnioskodawczyni jest osobą całkowicie niezdolną do pracy i samodzielnej egzystencji, ale wyłącznie datę przyznania prawa do dodatku pielęgnacyjnego. Skoro wnioskodawczyni miała przyznany decyzją Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w K. dodatek pielęgnacyjny do dnia 31 marca 2012 r., to brak jest podstaw, aby za ten sam miesiąc zostało przyznane prawo do dodatku pielęgnacyjnego zaskarżonym wyrokiem.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

W rozpoznawanej sprawie trafnie zarzuca organ rentowy, że Sąd pierwszej instancji zaskarżonym wyrokiem błędnie przyznał wnioskodawczyni B. L. prawo do dodatku pielęgnacyjnego od dnia 1 marca 2012 r. Z akt rentowych wynika, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. decyzją z dnia 13 kwietnia 2012 r. wstrzymał wnioskodawczyni wypłatę dodatku pielęgnacyjnego od dnia 1 kwietnia 2012 r., albowiem komisja lekarska ZUS nie stwierdziła niezdolności do samodzielnej egzystencji, a taki dodatek pielęgnacyjny był przyznany i wypłacany B. L. na podstawie prawomocnej decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w K. z dnia 19 sierpnia 2011 r. do dnia 31 marca 2012 r.

Zgodnie z treścią art. 75 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz.U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) dodatek pielęgnacyjny przysługuje osobie uprawnionej do emerytury lub renty, jeżeli osoba ta została uznana za całkowicie niezdolną do pracy oraz do samodzielnej egzystencji albo ukończyła 75 lat życia. Z treści tego przepisu nie wynika, aby za ten sam okres można było pobierać dwa tożsame świadczenia, a art. 129 ust. 1 cytowanej powyżej ustawy wprost stanowi, że świadczenia

wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu, z uwzględnieniem ust. 2.

W tej sytuacji skonstatować należy, że wnioskodawczyni nabyła prawo do dodatku pielęgnacyjnego od dnia 1 kwietnia 2012 r., ponieważ z niekwestionowanych ustaleń poczynionych przez Sąd pierwszej instancji na podstawie opinii biegłego lekarza sądowego z zakresu okulistyki wynika, że jest ona po dniu 31 marca 2012 r. nadal niezdolna do pracy i samodzielnej egzystencji, a do dnia 31 marca 2012 r. taki dodatek przysługiwał jej na podstawie decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w K. z dnia 19 sierpnia 2011 r.

Z powyższych względów Sąd Apelacyjny uznając zasadność zarzutów apelacji na zasadzie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że przyznał wnioskodawczyni prawo do dodatku pielęgnacyjnego począwszy od dnia 1 kwietnia 2012 r.

EB